

stændigheder kunne bare komme på tale som medlem af Europarådet.

Og det skal vi så også sige for her at rette ryggen, for det er lande, hvor der er historisk tradition for dødsstraf. Det er der jo ikke i hele verden, men det er der i samtlige europæiske lande, og derfor er bedrifterne her bemærkelsesværdige, og jeg synes, at vi skulle gøre meget mere ud af dem, også når vi snakker med de såkaldte venner i USA, som på andre områder er venner, men som jo her er en åbenlys skandale.

Så til Menneskerettighedsdomstolen, hvor andre har gjort opmærksom på, at det er lidt komisk, at Danmark er blevet dømt for små – og med rette. Nu har vi jo en diskussion om vores domstole og om vores dommers travlhed med alt muligt andet end at være dommere, og vi regner med, at vi på et eller andet tidspunkt får gjort noget ved det.

Vi kan jo gøre noget ved det. Jeg ved ikke, om nogen har prøvet at ringe til Højesteret efter kl. 15 og hørt, hvor de var henne? Det kan godt være, at de sad og lappede kapper, men de var i hvert fald ikke i retten.

Jeg synes, at det er på tide, at vi får sat ganske hårdt ind over for noget, som jo også er betænkeligt, når man snakker om nye demokratier og snakker med nye demokratier, der skal lave domstole, og hvor de bliver noget bestyrte over at høre, at vi i Danmark tillader, at man har bibeskæftigelser i det omfang, man har ved de danske domstole. Det er ikke ligefrem noget, vi får bragt ind for Menneskerettighedsdomstolen, så skrap er den ikke, men jeg synes, at vi selv skulle få gjort noget ved det.

Så til Tjetjenien: Jeg deltog selv i den session i april, hvor det blev vedtaget med et marginalt flertal at fratage Rusland stemmeretten. Da jeg kom til samlingen, var jeg også for den linje. Jeg syntes som mange her, at man var alt for lempelig i sin vurdering, man tog alt for mange sidehensyn, der var virkelig »double standards«.

Når man sammenlignede med f.eks. Jugoslavien overfald på Kosovo, var der virkelig tale om »double standards«, når Europarådet var så lemfældig i sin kritik, især Ministerrådet var det, af Tjetjenien-situationen, og derfor havde holdningen jo også på forhånd været – og jeg tror hos et stort flertal – at man skulle skride hårdt ind.

I løbet af den session skete der en betragtelig skærpelse af den resolution, der blev vedtaget om Tjetjenien. Og i hvert fald betød det, at i vores gruppe var der sådan nogenlunde enighed

om, at man ikke skulle – der sidder altså en masse russere i den gruppe også, skal det lige siges, inden man bliver for blød i stemmen – men altså, der var dog nogle af os, der var mødt op med en klar forestilling om, at der skulle stemmes for, at de skulle have frataget stemmeretten, men jeg var en af dem, der skiftede overbevist af argumenter, og jeg ved, at det gælder andre i den danske delegation. Jeg tror, at vi næsten alle undtagen hr. Flemming Kofod-Svendsen stemte imod at suspendere stemmeretten.

Jeg synes, at det er vigtigt, at man lige husker, at det var sådan. Men det skyldtes jo så også, at der var et meget skarpt pålæg til Ministerrådet om at gå hårdere til sagen, end man gjorde. Og der vil jeg da godt dele hr. Per Stig Møllers kritik af, hvad der så faktisk er sket siden hen.

Jeg mener stadig væk, at det ville være godt at få dem ind igen, for den gruppe, vi har at gøre med i Europarådet, er jo netop en af de grupper, der skal påvirke udviklingen i Dumaen og i Rusland – hvis jeg har sagt Sovjetunionen tidligere, vil jeg altså henvise til det sammenbrud, jeg først omtalte, og straks bede om at få det rettet i referatet – men jeg vil bare lige gøre opmærksom på, at vi også synes, at sagen simpelt hen står for pinligt.

Det er for flovt, at man, bare fordi man har så mange andre interesser på spil, så ikke får denne her sag fulgt meget hårdere op. Jeg tror som sagt ikke, at der er en eneste, der for alvor har fået at mærke, at vi var betragtelig opbragte i Europarådet over, hvad der foregår i Tjetjenien, man har ikke fået det at mærke ordentligt fra Ministerrådet, og det bør nok få en langt stærkere placering.

Jeg vil også godt her nævne en række af de andre konventioner, som Europarådet har, og som har betydet meget for udviklingen af civilisationen – skal vi kalde det det – i Europa, hvis vi vil være stolte af vores civilisation.

Der er især en konvention, som jeg har været optaget af, nemlig bioetikkonventionen, hvor det i øvrigt er bemærkelsesværdigt, at englænderne jo endnu ikke har ratificeret den. Chartelet har jo vigtige dele fra bioetikkonventionen, og det er jo egentlig ganske underholdende, at vi så får banket englænderne med ind i den sag her. Det skal være mig en sand fornøjelse at få dem med på det punkt, for det er et af de steder, hvor charteret er væsentligt. Det er jo på ingen punkter sådan, at det tilsidesætter domsto-